

INTERVIEW A.ZWAAN SLOTLAAN 12

Mijn naam is Ton Zwaan. Ton. Ik heb een heel bewogen leven achter de rug. En mijn jeugd heb ik in Indië doorgebracht. Ik heb in Japanse kampen gezeten en ik ben dus vrij laat begonnen met de medische studie. Dat was eigenlijk vrij vanzelfsprekend. Want mijn vader was zendingsarts bij de gereformeerde kerk. Hij is vrij vroeg overleden. Hij was zestig jaar. En ik ben dus medicijnen gaan studeren met de gedachte ik ga weer terug naar Indië. Maar dat was door de politieke omstandigheden niet mogelijk. Dus toen ik klaar was, had ik de keuze om te gaan specialiseren, of om huisarts te worden. Huisarts leek mij wel wat, maar mijn vader had erg veel speciale dingen gedaan als zendingsarts. Hij had ook veel geopereerd, en die zei, je hebt toch meer bevrediging van je vak als je je handen kunt gebruiken en als je dus echt aan het werk kan. En niet alleen maar receptjes hoeft te schrijven. Niet dat ik het beroep van huisarts een beetje naar beneden haalde daarmee. Want ik heb juist veel meer respect voor die mensen. Die moeten juist van alles wat weten. En het specialisme is wat meer geconcentreerd op dat ene kleine gebiedje. Ik ben dus toen gaan specialiseren. En daar had ik een beetje geluk mee, want wij moesten dus eerst in militaire dienst. Door de Indische jaren had ik een achterstand in tijd en ik begon dus pas te studeren toen ik twintig was en ik was arts toen ik achtentwintig was. En toen moest ik nog specialiseren. Dat duurde dus ook zes jaar. Dus ik ben begonnen te werken toen ik vierendertig was. Die specialisatie was een lot uit de loterij. Want ik werd daar toen uitgekozen uit een hele hoop mensen. Dat is een gek verhaal want we zaten met zijn allen in militaire dienst en je kon dan reageren op een advertentie. Gevraagd een chirurg. En als je benoemd werd dan kon je uit de dienst, dus alle jongens die bij mij in het peloton zaten, allemaal artsen, die gingen daar solliciteren. Helemaal niet zo gemotiveerd dat je werk kreeg maar ze wilden de dienst uit. Die waren allemaal keurig in hun militaire uniform naar die professor gegaan. Dat was Van Weel in het Bergwegziekenhuis in Rotterdam. Daar zijn we allemaal geweest. En daar werden we allemaal alfabetisch opgeroepen. En ik was de laatste. En ik kwam op het idee om niet in mijn militaire kloffie te gaan, maar ik had burgerkleden aan. En ik heb me dus in een bosje verkleed. En toen ben ik bij die man gaan solliciteren. Het eerste wat hij zei, was U zit toch ook in dienst. Ik zei ja, maar ik heb me verkleed. En dat is de reden geweest dat hij mij heeft aangenomen. Hij dacht die man die wil zich zo graag goed voordoen. Toen ik die opleiding heb gedaan toen kwam ik eigenlijk vrij snel in het Eudokiaziekenhuis terecht. En dat was een ziekenhuis naar mijn hart. Een oud ziekenhuis maar met een heel goede staf, bijzonder, en gek, de verpleging ook. En ik ben daar gebleven. De sfeer van het ziekenhuis was goed. Daar kwam je in een maatschap. Als jonge chirurg kom je in een maatschap met twee ouderen te werken. Die stelden als eis dat ik in een ander stadsdeel ging wonen. Dus niet in Rotterdam, maar bijvoorbeeld in Capelle aan den IJssel en ik wist helemaal niks van Capelle aan den IJssel, maar ik dacht ik ga daar maar eens kijken. En ik moest dan ook spreekuur houden aan huis. Dat was de eis. En toen ben ik hier gaan rondkijken en ik had toen net twee kleine kinderen en toen ben ik op het Slotplein in die flat die daar staat terechtgekomen. Daar boven het winkelcentrum. En daar hebben we de eerste jaren gezeten. En dat was zo gek, daar was waar we nu zitten in dit huis, nog weiland. Er stonden wel twee of drie andere huizen tussen op nummer achttien en nummer twintig. Daar stond al een huis. En toen waren we

een keer aan het wandelen en toen zagen we. We stonden zo te kijken en die huizen zagen er zo leuk uit. En daar liep een man rond en wij spraken hem aan en wij zeiden weet u ook wie die huizen hier gebouwd heeft? Toen bleek dat de architect te zijn. Karel van Waalwijk. Een bekende Capellenaar. Ik meende hoofd van de economen, de Capelse handelsgroep of zo. In ieder geval van het een kwam het ander en wij waren toch al van plan om uit die flat te kruipen en in die tijd kon je als je je vestigde een grote lening sluiten van een paar ton. Want je moest je inkopen in een praktijk. Maar die lening dat kon je dan met allerlei aflossingen, zo regelen dat als je op een gegeven moment vijftenzestig was en uit de praktijk ging, kon je ook weer goodwill vragen voor die praktijk. Op zo'n manier kon je wat doen. We hadden toen niet veel geld dus we moesten toen even goed berekenen hoe dat ging. Het merkwaardige hier was de grond, die ging hier toen nog weg voor f 35 per m². U kunt zich voorstellen dat dat werkelijk onvoorstelbaar goedkoop was. Dat was al direct een reden om te zeggen dat plekje willen we hebben. Het zat dus naast dokter Schaëfer, die zat er al heel lang. Maar hier liepen nog koeien af en toe op dit plekje. Toen was het zo dat we de gemeente toestemming vroegen om hier te mogen bouwen. En toen was de eis, dat je mocht een woning neerzetten, maar dat mocht niet meer dan f 100.000 kosten. Dus er was een bepaalde stop zodat er niet al te luxueus gebouwd zou worden. Daar hebben we toen een beetje een mouw aangepast. Met een brief van een aannemer, die zei dat hij het wel voor f 95.000 wilde doen. En intussen had van Waalwijk de tekeningen gemaakt. Dat hebben we erg lang samen gedaan. Het is niet alleen zijn idee, het huis, maar mijn vrouw heeft er erg veel aan gewerkt. En toen hebben we dit voor een bedrag van ongeveer anderhalve ton in guldens hier neergezet. En toen moest er een tuin in. Ik heb ook nog geprobeerd om dat bij te houden maar dat was een beetje moeilijk want ik had een hoofdaanstelling in het ziekenhuis en als ik dan iedere avond pas om een uur of zeven thuis kwam, waren de kinderen al bijna in bed en dan zat er alweer een wachtkamer hier vol. En ik had geen assistent dus ik had, als ik riep de volgende patiënt, dan wist ik waarachtig niet hoe die heette. En ik had dan ook geen papieren en zo, dat was echt een heel moeilijke tijd. En op een gegeven moment ben ik ook maar gestopt met die praktijk aan huis. Dat was ook niet echt gecheckt. Je had toen dokter Brouwer die hier zat die in het Bethesdaziekenhuis werkte in Rotterdam en die had aan de Rembrandtsingel een huis waar hij ook spreekuur hield. Om patiënten uit Capelle te helpen. Dat was nog even een probleem. Ik kende Brouwer goed want we waren uit hetzelfde nest van chirurgen. Maar die Brouwer vond het niet zo leuk dat ik onder zijn duiven ging schieten toen ik hier praktijk ging houden. Daar waren even wat moeilijkheden maar we zijn wel goede vrienden gebleven. Hij woont nu in België. Het ziekenhuis Bethesda is nu tegen de vlakte. Net als Eudokia dat bestaat ook niet meer. Daar is gewoon een woonflat neergezet. Ontzettend triest. Dat vind ik bijzonder jammer. Maar om het over de woning hier te hebben. Het was dus in 1965 dat dit huis hier gebouwd is. En de kinderen die konden dus zo oversteken naar de Capelse Schoolvereniging. Want dat stond dus hier aan de overkant. Die wachtten altijd tot de bel ging en dan gingen ze naar school. En dat was een voortreffelijke school. En het was zo leuk want in die tijd was het nog gewoonte dat je als je specialist was dan ging je alle huisartsen persoonlijk opzoeken om kennis te maken. Je voor te stellen. Dus ik heb met dokter Boonstra, die woonde dus een paar huizen verder. Die had daar ook net een huis gebouwd. En met al die ouden, Van Senus

en ik weet die namen al niet eens meer. Die hadden we dus allemaal netjes opgezocht En ons gepresenteerd. Dat was wel leuk.

In die tijd had ik het altijd erg druk en weinig tijd voor sociale activiteiten. Later ben ik gaan paardrijden en heb deze sport beoefend tot 2006, verder tenniste ik in Kralingen. In Capelle zelf had en heb ik weinig sociale contacten. Mijn vrouw had het vroeger druk met de kinderen en via hen contact met de burens. Nu is zij lid van een bridgeclub en ik houd mij bezig met golven.

Ons huis is door mijn vrouw samen met Karel van Waalwijk ontworpen, in de loop der jaren zijn er ,et medewerking van een binnenhuisarchitect wat veranderingen aangebracht, wij hebben echter nooit de behoefte gevoeld in het huis grote verbouwingen te laten verrichten.

Het huis is groot en comfortabel met een tuin van 900 meter. Mogelijk in de toekomst een verhuizing naar een kleinere woonruimte(vakantiehuisje in Katzand)

De verbondenheid met Capelle ligt voor mij in de manege en het golven en voor mijn vrouw in het bridgegebeuren.

Mijn indruk is dat Capelle aan het verpauperen is, dat is jammer. Mijn huis is mijn veilig onderkomen, ik heb geen spullen van waarde in huis, stamt waarschijnlijk nog uit mijn jeugd, opgegroeid met het kampsyndroom, moeten vertrekken zonder iets mee te kunnen nemen. .

23 april 2007